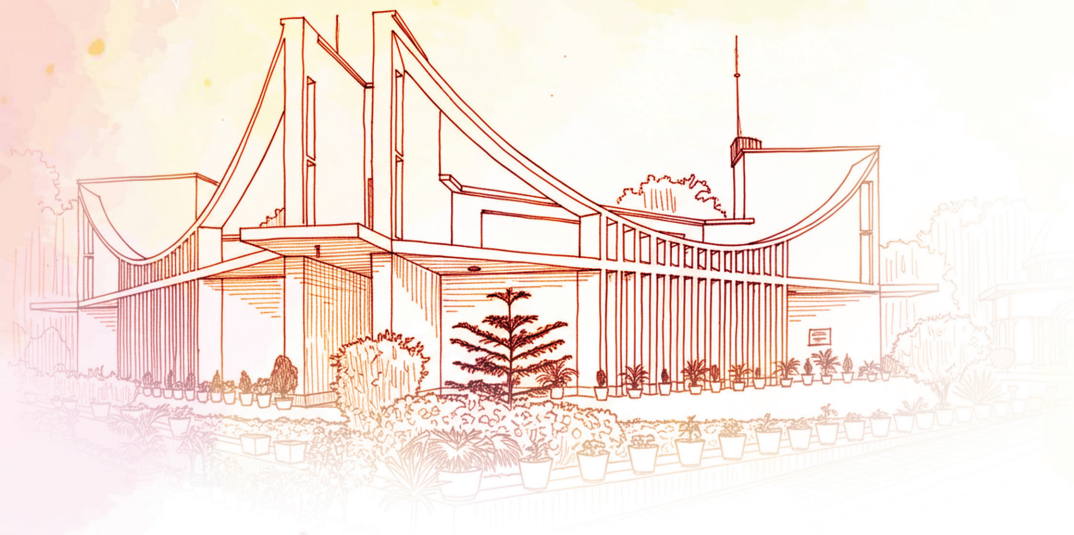

Buđenje svrhe

DAAJI

Poruka povodom Zlatnog jubileja

YOGASHRAM SHAHJAHANPUR

12. veljače 2026.

Buđenje svrhe

DVA PITANJA:

Prve večeri mog dolaska u ashram u Shahjahanpuru, prišla mi je mlada djevojka i s njom dvanaestero abhyasija. Gotovo hitno je započela: „Želim postati duboko duhovna, želim to tako, tako snažno, ali svaki put kada to odlučim, se raspadnem.”

Nastavila je: „Točno znam što bih trebala učiniti sa svojim životom. Imam metode. Imam priliku. Imam čak i plan. Ali kada dođe jutro, ne mogu ustati. Nešto u meni mi to jednostavno ne dopušta.”

Oko nje su drugi tiho klimali glavom prepoznavajući problem, uključujući i njezina oca, koji je trener Heartfulness-a već gotovo dva desetljeća. S vidljivom frustracijom i primjesom patnje dodao je: „Što da radim, Daaji? Nalazim se u sličnoj situaciji.”

Nakon što sam pažljivo saslušao, predložio sam joj da razmisli o dva pitanja:

- 1. Voliš li mjesto prema kojem ideš?**
- 2. Jesi li nezadovoljna mjestom na kojem se sada nalaziš?**

Mlada djevojka nije znala što reći. A sva je dijagnoza bila skrivena u toj tišini.

LJUBAV U ODNOSU NA BOL

Postavljaju li ova dva pitanja isti problem? Ne. Ona govore o dva potpuno različita pokretača.

Prvoga pokreće ljubav. On ima odredište. Energija teče prema nečemu svijetlom, a tijelo slijedi jer je srce tamo već stiglo.

Drugoga pokreće bol. On nema odredište, već samo bježanje. Energija se nastoji udaljiti od nelagode, a čim se nelagoda i malo ublaži, pokretač se gasi.

Zato se toliko nas raspadne svaki put kada nešto odlučimo. Kada je naše gorivo nezadovoljstvo, a ne ljubav, prelako odustajemo. Nezadovoljstvo sagori kratko na trenutak, a zatim se ohladi, jer se um prilagodi nelagodi i prestane „trčati”.

SVRHA U ODNOSU NA LIJENOST

Mi ne razumijemo dobro lijenost. Vidimo je kao manu karaktera, manjak discipline ili slabost koju treba nadvladati silom. Ali lijenost nije nedostatak energije; ona je energija bez cilja.

Promatrajte nazovi lijenu osobu kada ju nešto zaista zanima: ne umara se, ne jede, radi cijelu noć bez prigovora. Energija je oduvijek bila tu, ali je nedostajao plamen.

U jednom poznatom animiranom filmu naizgled lijena panda otkriva da je moć koju traži već u njoj. Glavni lik, pretila panda, djeluje kao najljepše stvarno u mirnoj dolini. Jedva se penje uz stepenice palače. Zaspri tijekom treninga. Učitelj Kung- Fua i drugi učenici smatraju je beznadnom. Po svim vanjskim mjerilima ona je utjelovljenje *tamasa*.

Ali dolazi prijelomni trenutak. Učitelj otkriva da, kada je panda motivirana nečim što je istinski ponese, postaje potpuno drugo biće. U poznatoj sceni treninga u kuhinji izvodi akrobacije, skokove i pokrete nevjerojatne brzine – sve zbog jedne knedle. Isto tijelo, koje nije moglo napraviti ni jedan trbušnjak, sada pokazuje izvanrednu okretnost.

To pokazuje da je energija oduvijek bila tu, ali je nedostajao plamen. Kada nazovi lijenu osobu nešto istinski zanima, ona se nikada ne umara.

Dublji uvid učitelja zaokružuje pouku: tajanstveni Svitak, kada se konačno otvori, je prazan – zapravo je ogledalo. Nema tajnog sastojka; moć je oduvijek bila unutra. Vatra se nikada nije ugasila, samo je spavala.

VOLJA ZA SLADOLEDOM!

Pitajte dječaka: „Želiš li sladoled?” Što mislite da će odgovoriti? Misлите li da će ga trebati nagovarati? Naravno da ne! Kada postoji istinski interes, energija prirodno teče prema tome.

TEŽINA NEPROŽIVLJENE SVRHE

Duhovne tradicije ne smatraju lijenost bolešću, nego znakom.

U jogi je *tamas* kvaliteta tromosti i težine. Kako nastaje? Postupno se taloži u životu koji je izgubio razlog kretanja. Kada rijeka izgubi pad, ne prestaje biti voda – samo postane močvara. Životna sila ostaje ista, ali joj se mijenja smjer. Promijenio se nagib nadolje, tihi zvuk koji je nekoć govorio: “Idi ovim smjerom!”

A što je s ambicijom? Ambicija nije isto što i pohlepa, kako neki misle. Duša ne prihvaća lako život manji od onoga što zna da je moguće. Kada istinska ambicija izblijedi, ostavlja težinu – umor, dosadu, pa čak i depresiju. No često je riječ o nečem drugom, o težini neispunjene svrhe u životu koji je prestao težiti ostvarenju svog vlastitog potencijala.

Babuji je rekao da duša želi biti oslobođena okova. Ta želja je

najviši oblik ambicije. Želimo postati ono što već jesmo, ali smo to zaboravili. Njegova treća maksima jasno kaže: „Utvrdi svoj cilj, i neka to bude potpuno jedinstvo s Bogom. Ne mirujte dok taj ideal ne bude ostvaren!”

Primijetite glagol: ne mirujte! Ne: „pokušajte ne mirovati”. Ne: „nadam se da nećete mirovati”. Već: “Ne mirujte!”

Kada je taj cilj živ, lijenost nema uporište. Kada se on uspava, nemoguće ga je zamijeniti budilicom, motivacijskim govorom ili produktivnim sustavima.

PRONAĆI SVOJU SVRHU

Ako je lijenost znak, liječenje mora ići u korijen problema, a to je uvijek - nepovezanost sa svrhom.

Japanci imaju riječ za tu povezanost: *ikigai* – razlog postojanja, razlog zašto ujutro ustajemo. U Okinawi, gdje žive neki od najdugovječnijih ljudi na svijetu, istraživači su otkrili da su ljudi, koji su mogli imenovati svoj *ikigai*, živjeli dulje i vitalnije.

Tijelo koje ima razlog zašto ustati ne treba budilicu. Duša, koja zna zašto je ovdje, ne pregovara s jutrom.

Svrha nije ideja; ona je nešto što se osjeća. Kada u meditaciji osjetite toplinu u prsima, tiho povlačenje ili unutarnju sigurnost da postoji nešto više od onoga što ste dosada živjeli – to je svrha koja se oglašava. To ne mora biti nešto dramatično i ne mora doći kao glas ili vizija. Može doći kao šapat koji kaže: “Nisi stvoren za ovakvu malenkost.”

U svojoj suštini, jutarnja meditacija Heartfulness prakse predstavlja svakodnevni susret sa svrhom. Kada pranahuti, jogijska transmisija, uđe u srce, ona ne smiruje samo um već mijenja smjer unutarnjeg kompasa. Na razini dubljoj od same misli podsjeća sustav kamo ide i zašto je to putovanje važno. Zato redovita praksa čini i meditaciju i dan koji slijedi boljima.

Osoba, koja je istinski otvorena, ne treba izmišljati razloge za motiviranost. Motivacija nastaje iz kratkog susreta s razlogom postojanja. To znači da se osjećamo motivirani kada se, makar na trenutak, prisjetimo zašto postojimo.

Tu je i pitanje zajedništva. *Satsangh*, druženje u istini, djeluje na lijenost kao sunčeva svjetlost na led. Kada smo s nekim tko gori od svrhe, sjetimo se vlastitog plamena. Plamen se širi i prelazi iz srca u srce bez riječi ili uputa, samo kroz blizinu.

Zato tradicije naglašavaju važnost okupljanja, pripadanja zajednici i boravka s budnim ljudima. Ne zato što ne možemo hodati sami, već zato što zajednički hod podsjeća zašto hodamo.

UČINI PRVI KORAK

Mudri su ljudi oduvijek znali ono što stručnjaci za produktivnost često zanemaruju: ne možeš se razmišljanjem izvući iz stagnacije. Moraš se pokrenuti! Taj pokret ne mora biti dramatičan, mora biti stvaran.

Babuji je jednom napravio razliku koja pogađa u samu suštinu: „*Ljudi pokušavaju, ali se ne upuštaju istinski.*”

Pokušavanje u sebi nosi dopuštenje za neuspjeh. Drži jednu nogu na sigurnom tlu. Istinski pokušaj – potpuno predavanje – nešto je sasvim drugo. On usmjerava cijelo biće u jednom pravcu.

Ali što učiniti kada se cijela udaljenost čini nedostižnom? Ponekad, kada moram hodati na traci trideset minuta, moj um se opire. Sve u meni govori: ne danas. U takvoj situaciji kažem sebi: neću misliti na trideset minuta. Vježbat ću samo dvije ili tri minute. I tada se dogodi čarolija. Dvije minute postanu pet. Pet postane petnaest. Prije nego što shvatim, trideset minuta je prošlo. Tijelo koje je odbijalo početi sada odbija prestati.

To je tajna. Ne moraš prijeći čitavu udaljenost. Moraš samo napraviti prvi korak. Kada akcija počne, prevlada sila jača od moći volje. Nedovršeni hod postaje teže napustiti nego li je bilo otpočeti.

Jedna radnja učinjena s punom pažnjom brže razbija čini *tamasa* nego stotinu planova napravljenih ležeći u krevetu. Bhagavad Gita ne kaže: „Misli velike misli!” već: „Učini nešto!” Ne podrazumijeva pritom „učini ispravnu stvar” ili „učini nešto vrlo impresivno”, nego jednostavno: „Učini nešto!” Tijelo se kreće, ruke su zauzete, a volja je usmjerena na nešto — bilo što — što ima smisla. To je rupa kroz koji svjetlost ulazi u tamnu sobu.

Nikad se ne moraš pitati imaš li energije. Imaš. Pitanje je samo sjećaš li se čemu služi je ta energija. A sjećanje nije mentalna vježba

Jedna radnja učinjena s punom pažnjom brže razbija čini tamasa nego stotinu planova napravljenih ležeći u krevetu.

već navika, meditacija, transmisija. To je svakodnevni, strpljivi, nenametljivi čin sjedenja sa svojim srcem dok vam ne kaže što je oduvijek znalo: *tadap*, duboku žudnju, unutarnju bol, čežnju.

Tvoja lijenost nije ubila tvoj polet; samo ga je zakopala. A ono što je zakopano može se ponovno pronaći.

Vatra je još uvijek tu. Samo spava. Jedan dah svrhe može ga probuditi — ne za one koji samo pokušavaju, nego za one koji istinski poduzimaju.

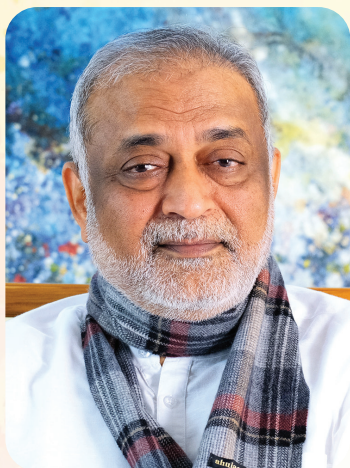
Ne miruj!

S molitvama,

Kamlesh

12. veljače 2026.

*Poruka povodom Zlatnog jubileja Yogashrama
u Shahjahanpuru, 12. veljače 2026.*

Masterclasses s Daaji-jem

Možete početi prakticiranje Heartfulness- a bilo kada. Pridružite se Daaji-ju u seriji od 3 masterclass radionice u kojima vas uvodi u dobrobiti metode Heartfulness i objašnjava kako uvesti u svakodnevnicu Heartfulness opuštanje meditaciju, cleaning i molitvu. Sve su Masterclass radionice besplatne.

<https://heartfulness.org/global/masterclass/>

Tehnike Heartfulness-a

Otkrijte tehnike Heartfulness-a, kako se relaksirati, meditirati, očistiti i moliti.

<https://heartfulness.org/in-en/heartfulness-practices/>

heartfulness

purity weaves destiny